

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 19. maja 1909.

Treść: (№ 70—75.) 70. Obwieszczenie, którem ogłasza się zaliczenie gminy Ampezzo do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 71. Obwieszczenie, którem ogłasza się zaliczenie gminy Parenzo do siódmej a gminy Monfalcone do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej. — 72. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Hinterschiffel na ekspozyturę celną. — 73. Rozporządzenie, dotyczące przeliczania rupii indyjskich przy wymierzaniu i uiszczaniu należności stemplowych i bezpośrednich, jakoteż podatku od obrotu papierów kredytowych. — 74. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia ekspozytury królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego Pozsony w przystani królewsko-węgierskiej Spółki akcyjnej żeglugi rzecznej i morskiej w Pozsony. — 75. Rozporządzenie, którem wydaje się na zasadzie § 1. ustawy z dnia 8. lutego 1909, przepisy wykonawcze co do przymusu prowadzenia list płacy przy ubezpieczeniu od wypadków.

70.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 24. marca 1909,

którem ogłasza się zaliczenie gminy Ampezzo do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Oдноśnie do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214, zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny gminę Ampezzo w Tyrolu do szóstej klasy taryfy czynszowej dla kwaterunków wojskowych, która obowiązuje do końca roku 1910.

Biliński wlr.

Georgi wlr.

71.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 27. marca 1909,

którem ogłasza się zaliczenie gminy Parenzo do siódmej a gminy Monfalcone do szóstej klasy wojskowej taryfy czynszowej.

Oдноśnie do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 214 zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny gminę Parenzo w Pobrzeżu do szóstej klasy taryfy czynszowej dla kwaterunków wojskowych, która obowiązuje do końca roku 1910.

Biliński wlr.

Georgi wlr.

72.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 3. maja 1909,****dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Hinterschiffel na ekspozyturę celną.**

Urząd celny poboczny II. klasy w Hinterschiffel przekształcono na ekspozyturę celną Urzędu celnego pobocznego w Hanging, pozostawiając jej nadal dotychczasowe upoważnienia.

Biliński wtr.

73.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 4. maja 1909,****dotyczące przeliczania rupii indyjskich przy wymierzaniu i uiszczaniu należności stemplowych i bezpośrednich, jakoteż podatku od obrotu papierów kredytowych.**

Odnośnie do rozporządzenia z dnia 10. grudnia 1901, Dz. u. p. Nr. 208, dotyczącego przeliczania pieniędzy zagranicznych oraz krajowych monet handlowych przy wymierzaniu i uiszczaniu należności stemplowych i bezpośrednich, jakoteż podatku od obrotu papierów kredytowych, uzupełnia się § 1. tego rozporządzenia w tym kierunku, iż jedna rupia indyjska przy przeliczaniu na walutę koronową ma być uważana za równającą się kwocie 1 K 60 h.

Biliński wtr.

74.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 7. maja 1909,****dotyczące utworzenie ekspozytury królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego w Pozsony w przystani królewsko-węgierskiej Spółki akcyjnej żeglugi rzecznej i morskiej w Pozsony.**

Według uwiadomienia królewsko-węgierskiego Ministerstwa skarbu utworzono w przystani królewsko-węgierskiej Spółki akcyjnej żeglugi rzecznej i morskiej w Pozsony celem nadzoru skarbowego nad przeladowywaniem nieoclonionych towarów zagranicznych z kolei żelaznej na statki i odwrotnie

ekspozyturę królewsko-węgierskiego Urzędu celnego głównego Pozsony pod nazwą „Król. węg. Ekspozytura Urzędu celnego głównego Pozsony, przystań węgierskiej Spółki akcyjnej żeglugi rzecznej i morskiej“; ekspozytura ta jest upoważniona do stosowania skróconego postępowania zapowiadawczego w obrocie kolejowym i okrętowym.

Ekspozytura powyższa rozpoczęła już swoją działalność.

Biliński wtr.

75.**Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem handlu i Ministerstwem robót publicznych z dnia 10. maja 1909,****którem wydaje się na zasadzie § 1. ustawy z dnia 8. lutego 1909, Dz. u. p. Nr. 29, przepisy wykonawcze co do przymusu prowadzenia list płacy przy ubezpieczeniu od wypadków.**

Na zasadzie § 1., ustęp 4. ustawy z dnia 8. lutego 1909, Dz. u. p. Nr. 29, obejmującej niektóre uzupełnienia ustaw o ubezpieczeniu robotników od nieszczęśliwych przypadków i na wypadek choroby, wydaje się pod względem urzędzenia i miejsca przechowywania zapisków, które w myśl ustawy tej mają być prowadzone, następujące zarządzenia:

Urządzenie zapisków co do płacy.

§ 1.

Zapiski co do płacy należy odnośnie do wszystkich osób, zajętych w jednym przedsiębiorstwie, złączyć ile możności w jednej liście (liście płacy, książce płacy), jeżeli wielkość i rodzaj przedsiębiorstwa na to zezwala.

Jeżeli pewnych kategorii funkcjonaryuszy (na przykład funkcjonaryuszy, pobierających płacę miesięczną) nie wciąga się do listy płacy, wówczas należy powołać się tam na tę okoliczność. W tym wypadku należy sporządzać co miesiąc zupełne wyciągi z odnośnych ksiąg handlowych, obejmujące daty co do wynagrodzenia lub płacy osób powyższych, i przechowywać je według postanowień § 6. niniejszego rozporządzenia, chyba że zezwoli się delegatom zakładu ubezpieczenia od wypadków na przegląd tych ksiąg.

Jeżeli policzalny zarobek jednej z osób wymienionych w ustępie poprzedzającym przenosi 2400 K rocznie, wówczas wystarczy zaznaczenie tej okoliczności.

Przy przedsiębiorstwach budowlanych można prowadzić oddzielne listy płacy dla każdej budowy. W tym wypadku należy założyć dokładny spis, obejmujący poszczególne budowy, i prowadzić osobną listę płacy dla robót pomniejszych (napraw itp.).

Złączenie spisów robotników, prowadzonych w myśl § 88. ordynacyi przemysłowej, z listą płacy jest dopuszczalne.

§ 2.

Listy płacy muszą obejmować datę odnośnego okresu wypłaty płac i winny podawać co do każdej poszczególnej osoby wciągniętej do listy osobno co najmniej następujące szczegóły:

1. Imię i nazwisko oraz rodzaj zatrudnienia; ten ostatni jednak tylko wówczas, jeżeli nie zestawia się funkcjonaryusy w grupy według tego samego rodzaju zatrudnienia;

2. umówioną stopę płacy (płacę jednostkową), o ile ona przedstawia się jako płaca wymierzana według czasu.

Co do każdego okresu wypłaty płac należy dalej bezpośrednio po jego upływie wciągnąć do listy płacy:

3. Czas trwania zatrudnienia w ciągu tego okresu (ilość dni roboczych, godzin roboczych), o ile wynagrodzenie stosuje się do czasu pracy;

4. płacę w gotówce, zarobioną przez robotnika, wraz z ewentualnymi dodatkami, premiami itp.

Ponadto podać należy w liście płacy według jakości i ilości pobory w naturze (mieszkanie, żywność itp.), przyznane robotnikowi i policzalne pod względem ubezpieczenia. Cyfrowe ocenienie poborów tych nie jest potrzebne.

Jeżeli z innych zapisków, prowadzonych należyte dla celów przedsiębiorstwa, można z łatwością poznać szczegóły, wspomniane w punktach 2. i 3. niniejszego paragrafu, oraz szczegóły co do poborów w naturze, wówczas wystarczy powołać się na te zapiski.

§ 3.

Zaliczki na poczet płacy należy prawidłowo wstawiać w rachunki w tym okresie wypłaty płac, w którym płaca przypadła do zapłaty.

Potrącenia z płacy i zwroty za utrzymanie narzędzi i urządzeń warsztatowych w dobrym stanie oraz za dostarczanie narzędzi, przyborów, środków wybuchowych itp. należy wprowadzić potrącić z płacy w gotówce, lecz wykazać w liście płacy lub jej załącznikach (§ 5) według ich jakości i wymiaru.

W każdym razie należy przytem wyróżnić od innych potrąceń wkładki na cele ubezpieczenia od nieszczęśliwych przypadków i na wypadek choroby.

Zwrotów z tytułu kosztów podróży i innych podobnych poborów obciążonych nie należy wciągać do sumy płac w gotówce.

§ 4.

Jeżeli obowiązek ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków nie rozciąga się w pewnym przedsiębiorstwie na wszystkie czynności przemysłowe, wówczas należy co do tych funkcjonaryusy, którzy tylko czasowo oddają się zatrudnieniu, uzasadniającaemu obowiązek ubezpieczenia, a nie są dobrowolnie ubezpieczeni co do reszty czasu, wykazać osobno prócz ogólnego czasu zatrudnienia (§ 2., l. 3.), nadto czas zatrudnienia, które podlega obowiązkowi ubezpieczenia, względnie jeżeli prace te wynagradza się w akordzie, odnośny zarobek.

§ 5.

Jeżeli w pewnym okresie płacy nie można obliczyć zarobku w sposób prosty na podstawie dat listy płacy co do stopy płacy i czasu pracy (§ 2., l. 2. i 3.) lub na podstawie innych zapisków, wówczas należy przechowywać w myśl § 6. niniejszego rozporządzenia nadto wszystkie materiały i załączniki potrzebne do obliczenia płacy (książki robocze, szychtowe, książki akordantów, wykazy co do czasu trwania zatrudnienia, co do ilości pracy lub produkcji itp.).

Jeżeli klientela przedsiębiorcy płaci policzalne wynagrodzenie w całości lub częściowo wprost do rąk robotnika, wówczas należy prowadzić osobne zapiski co do wykonanych robót, od których zależy płaca, a więc w młynach zapiski co do rodzaju i ilości zmielonego zboża (książki młynarskie), w tartakach co do rodzaju i ilości wyrobionego budulca tartego (książki tartakowe) etc.

Jeżeli wynagrodzenie wypłaca się grupom akordowym, wówczas należy zobowiązać kierownika grupy, aby zawiadomił przedsiębiorcę o podziale zarobku między poszczególnych uczestników. Odnośne zapiski należy przechowywać przy liście płacy, o ile one nie znajdują miejsca w samej liście.

Miejsce przechowywania.

§ 6.

Listy płacy, wyciągi, zapiski, materiały i załączniki, o których mowa w §§ 1., 2. i 5., należy prawidłowo przechowywać w kierownictwie przedsiębiorstwa, do którego one odnoszą się, a więc przy budowlach, dla których prowadzi się oddzielne zapiski, w kancelaryi odnośnej budowy, a od chwili ukończenia budowy w kancelaryi przedsiębiorstwa

budowlanego, i mieć je także w pogotowiu dla przeglądu przez organa zakładu ubezpieczenia od wypadków.

O innym miejscu chwilowego lub wyjątkowego przechowania winien przedsiębiorca zawiadomić zakład w czasie właściwym.

Przedsiębiorca winien postarać się o osoby, któreby w razie przeszkód, zachodzących co do niego, były uprawnione i obowiązane do okazywania zapisków co do płacy.

§ 7.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie będą miały zastosowania o tyle, o ile między przed-

siębiorcami lub związkami przedsiębiorców a zakładami ubezpieczenia robotników od wypadków będą zawarte odmienne układy co do urzędzenia lub przechowywania zapisków co do płac.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wejdzie w życie równocześnie z ustawą z dnia 8. lutego 1909, Dz. u. p. Nr. 29.

Haerdtl wlr.

Ritt wlr.

Weiskirchner wlr.